

In vervreemdend en ontroerend theater laat Jack Wouterse wederom zien wat een geweldige acteur hij is (vier sterren)

HANS ANDERSON

Na een leven vol toneel- en filmrollen, verslaving en afkickklinieken, is het tijd voor de grote finale.

Van HEIN JANSSEN

Houd u vast, daar gaan we. Spel, tekst, regie, eindregie, muziek, dramaturgie, kostuums, kap & grime, decor, licht, techniek, chauffeur, fotografie, productie, publiciteit, producent & overall ondersteuning: Jack Wouterse.

Jawel, De Laatste, de nieuwe voorstelling van Jack Wouterse, is geheel in eigen beheer gemaakt. Dat is tamelijk uniek in het Nederlandse theater en dat is de acteur zelf feitelijk ook, want Jack Wouterse past in geen enkel hokje. Hij heeft van alles en nog wat gedaan (film, theater, circus, reclame, televisie), speelde net zo gemakkelijk in King Lear bij het gesubsidieerde toneel als in een reclamespotje voor C1000. Hij geneert zich ook niet om openhartig te vertellen over zijn verslaving aan drank, drugs en eten. Daarover maakte hij eerder al de solovoorstelling Slaaf; vorig jaar was hij te gast in diverse talkshows om over zijn maagverkleining te praten.

JACK WOUTERSE IN DE LAATSTE. HANS ANDERSON

We zouden bijna vergeten dat Jack Wouterse eerst en vooral een geweldige acteur is. Om dat te bevestigen is een bezoek aan De Laatste (subtitel: Jack Wouterse Solo) afdoende. Het is origineel, af en toe vervreemdend en ontroerend theater. Waarbij je de zaal verlaat met een ongemakkelijk, melancholiek gevoel: in hoeverre is dit verhaal van een zoekende, eenzame man met zijn trouwe hond fictief? Gaat het toch ook over Jack Wouterse zelf? Het antwoord op die vraag doet er eigenlijk niet toe, het zou de magie van het theater alleen maar doorbreken.

En magisch is het, in al zijn rommeligheid. Het door Wouterse zelf gemaakte decor is een mix van een artistiek openluchtatelier en een vuilnisbelt, met vooral heel veel schilderijen van kleurrijke taferelen. Van achter een scherm begint de acteur, geschminkt als clown, een uitbundige monoloog over zijn voornemen nog één keer het podium te betreden. Na een leven vol toneel- en filmrollen, verslaving en afkickklinieken, is het tijd voor de grote finale.

Wat volgt is een raamvertelling waarin Wouterse scène voor scène een filmscenario ontrolt, een parabel over de oude man Jacob en zijn hond Alibaba, die zich hebben teruggetrokken in een caravan in Spanje. Een dode vrouw, een afvallige dochter en een ontvoerd kleinkind zijn de elementen in dit fascinerende verhaal. Wouterse knipt intussen een lampje aan en uit, laat een filmpje zien op zijn telefoon, geeft een

videopresentatie van de schilderijen (met Nina Simones schitterende Lilac Wine als achtergrondmuziek) en zoomt met een cameraatje in op de details.

Het verloop van het verhaal moeten we hier niet verklappen, maar het eindigt met een somber-poëtische monoloog over het verlangen opgenomen te worden in het eeuwige licht, in alle vrede weg te varen.

En dan volgt die harde nadreun, later, als de voorstelling allang voorbij is.

De Laatste

Theater

Van en door Jack Wouterse.

9/11, Toneelschuur, Haarlem.

Tournee t/m 21/2/19.
